Ovaj je tekst namijenjen isključivo dokumentiranju i nema pravni učinak. Institucije Unije nisu odgovorne za njegov sadržaj. Vjerodostojne inačice relevantnih akata, uključujući njihove preambule, one su koje su objavljene u Službenom listu Europske unije i dostupne u EUR-Lexu. Tim službenim tekstovima može se izravno pristupiti putem poveznica sadržanih u ovom dokumentu.

►**B**

UREDBA VIJEĆA (EU) 2016/1103

od 24. lipnja 2016.

o provedbi pojačane suradnje u području nadležnosti, mjerodavnog prava te priznavanja i izvršenja odluka u stvarima bračnoimovinskih režima

(SL L 183, 8.7.2016., str. 1.)

Koju je ispravio:

►**C1** Ispravak, SL L 113, 29.4.2017, str. 62 (2016/1103)
►**C2** Ispravak, SL L 167, 4.7.2018, str. 36 (2016/1103)

▼B

UREDBA VIJEĆA (EU) 2016/1103

od 24. lipnja 2016.

o provedbi pojačane suradnje u području nadležnosti, mjerodavnog prava te priznavanja i izvršenja odluka u stvarima bračnoimovinskih režima

POGLAVLJE I.

PODRUČJE PRIMJENE I DEFINICIJE

Članak 1.

Područje primjene

1. Ova Uredba primjenjuje se na bračnoimovinske režime.

Ne primjenjuje se na porezne, carinske ili upravne stvari.

2. Iz područja primjene ove Uredbe isključeno je sljedeće:

(a) pravna sposobnost bračnih drugova;

(b) postojanje, valjanost ili priznavanje braka;

(c) obveze uzdržavanja;

(d) nasljeđivanje ostavine umrlog bračnog druga;

(e) socijalna sigurnost;

(f) pravo na prijenos ili prilagodbu prava na starosnu ili invalidsku mirovinu stečena tijekom braka, a koja nisu stvorila prihod od mirovine tijekom braka, između bračnih drugova u slučaju razvoda, zakonske rastave ili poništaja braka;

(g) priroda stvarnih prava povezanih s imovinom; i

(h) bilo koje upisivanje u upisnik prava na nepokretnoj i pokretnoj imovini, uključujući pravne zahtjeve za takav upis, te učinci upisa ili neupisa takvih prava u upisnik.

Članak 2.

Nadležnost u stvarima bračnoimovinskih režima u državama članicama

Ova Uredba ne utječe na nadležnost tijela država članica za postupanje u stvarima bračnoimovinskih režima.

Članak 3.

Definicije

1. Za potrebe ove Uredbe:

(a) „bračnoimovinski režim” znači skup pravila koja se tiču imovinskih odnosa između bračnih drugova i u njihovim odnosima s trećim stranama, kao rezultat braka ili njegova razvrgnuća;

▼B

(b) „bračnoimovinski sporazum” znači svaki sporazum između bračnih drugova ili budućih bračnih drugova kojim oni organiziraju svoj bračnoimovinski režim;

(c) „javna isprava” znači isprava u stvari bračnoimovinskog režima koja je službeno sastavljena ili registrirana kao javna isprava u nekoj državi članici i čija vjerodostojnost:

i. odnosi se na potpis i sadržaj javne isprave i

ii. utvrđena je od strane tijela javne vlasti ili drugog tijela koje je u tu svrhu ovlastila država članica podrijetla;

(d) „odluka” znači svaka odluka u stvari bračnoimovinskog režima koju je donio sud države članice, bez obzira na naziv te odluke, uključujući odluku službenika suda o utvrđivanju troškova ili izdataka;

(e) „sudska nagodba” znači nagodba u stvari bračnoimovinskog režima koju je odobrio sud ili koja je sklopljena pred sudom tijekom postupka;

(f) „država članica podrijetla” znači država članica u kojoj je donesena odluka, sastavljena javna isprava, odnosno odobrena ili sklopljena sudska nagodba;

(g) „država članica izvršenja” znači država članica u kojoj se zahtijeva priznavanje i/ili izvršenje odluke, javne isprave ili sudske nagodbe.

2. Za potrebe ove Uredbe pojam „sud” znači sva pravosudna tijela i sva ostala tijela i pravni stručnjaci s nadležnošću u stvarima bračnoimovinskih režima koji izvršavaju sudske funkcije ili postupaju na temelju ovlasti prenesenih od strane pravosudnog tijela ili pod njegovim nadzorom, uz uvjet da takva druga tijela i pravni stručnjaci jamče nepristranost i pravo svih stranaka na saslušanje i pod uvjetom da njihove odluke prema pravu države članice u kojoj djeluju:

(a) mogu biti predmet žalbe pravosudnom tijelu ili preispitivanja od strane pravosudnog tijela i

(b) imaju sličnu valjanost i učinak kao i odluka pravosudnog tijela o istoj stvari.

Države članice obavješćuju Komisiju o drugim tijelima i pravnim stručnjacima iz prvog podstavka u skladu s člankom 64.

POGLAVLJE II.

NADLEŽNOST

Članak 4.

Nadležnost u slučaju smrti jednog bračnog druga

Kada je pred sudom države članice pokrenut postupak u stvarima nasljeđivanja bračnog druga na temelju Uredbe (EU) br. 650/2012, sudovi te države nadležni su za odlučivanje u stvarima bračnoimovinskog režima povezanima s tim predmetom nasljeđivanja.

▼B

Članak 5.

Nadležnost u slučajevima razvoda, zakonske rastave ili poništaja braka

1. Ne dovodeći u pitanje stavak 2., kada je pred sudom države članice pokrenut postupak za odlučivanje o zahtjevu za razvod, zakonsku rastavu ili poništaj braka na temelju Uredbe (EZ) br. 2201/2003, sudovi te države nadležni su za odlučivanje u stvarima bračnoimovinskog režima povezanima s tim zahtjevom.

2. Nadležnost u stvarima bračnoimovinskih režima na temelju stavka 1. podliježe sporazumu bračnih drugova ako je sud pred kojim je pokrenut postupak za odlučivanje o zahtjevu za razvod, zakonsku rastavu ili poništaj braka:

(a) sud države članice u kojoj podnositelj zahtjeva ima uobičajeno boravište te je podnositelj zahtjeva tamo boravio najmanje godinu dana neposredno prije podnošenja zahtjeva, u skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) petom alinejom Uredbe (EZ) br. 2201/2003;

(b) sud države članice čije državljanstvo ima podnositelj zahtjeva i podnositelj zahtjeva tamo ima uobičajeno boravište te je tamo boravio najmanje šest mjeseci neposredno prije podnošenja zahtjeva, u skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) šestom alinejom Uredbe (EZ) br. 2201/2003;

(c) sud pred kojim je pokrenut postupak na temelju članka 5. Uredbe (EZ) br. 2201/2003 u slučajevima konverzije zakonske rastave u razvod; ili

(d) sud pred kojim je pokrenut postupak na temelju članka 7. Uredbe (EZ) br. 2201/2003 u slučajevima supsidijarne nadležnosti.

3. Ako je sporazum iz stavka 2. ovog članka sklopljen prije pokretanja postupka pred sudom radi odlučivanja u stvarima bračnoimovinskih režima, taj sporazum mora biti u skladu s člankom 7. stavkom 2.

Članak 6.

Nadležnost u ostalim slučajevima

Kada nijedan sud države članice nema nadležnost na temelju članka 4. ili 5. ili u slučajevima osim onih predviđenih u tim člancima, za odlučivanje o bračnoimovinskom režimu bračnih drugova nadležni su sudovi države članice:

(a) na čijem državnom području bračni drugovi imaju uobičajeno boravište u trenutku pokretanja postupka pred sudom ili, u suprotnome;

(b) na čijem su državnom području bračni drugovi imali zadnje uobičajeno boravište ako jedan od njih još uvijek tamo boravi u trenutku pokretanja postupka pred sudom ili, u suprotnome;

(c) na čijem državnom području protustranka ima uobičajeno boravište u trenutku pokretanja postupka pred sudom, ili, u suprotnome;

(d) zajedničkog državljanstva bračnih drugova u trenutku pokretanja postupka pred sudom.

▼B

Članak 7.

Izbor suda

1. U slučajevima obuhvaćenima člankom 6. stranke se mogu sporazumjeti da sudovi države članice čije je pravo mjerodavno na temelju članka 22. ili članka 26. stavka 1. točke (a) ili (b) ili sudovi države članice u kojoj je brak sklopljen imaju isključivu nadležnost odlučivati u stvarima njihova bračnoimovinskog režima.

2. Sporazum iz stavka 1. sastavlja se u pisanom obliku te ga stranke datiraju i potpisuju. Svaka komunikacija elektroničkim sredstvima koja osigurava trajni zapis sporazuma smatra se istovrijednom pisanom obliku.

Članak 8.

Nadležnost suda pred kojim se tuženik upusti u postupak

1. Osim nadležnosti koja proizlazi iz ostalih odredaba ove Uredbe, nadležan je sud države članice čije je pravo mjerodavno na temelju članka 22. ili članka 26. stavka 1. točke (a) ili (b), a pred kojim se tuženik upusti u postupak. To pravilo ne vrijedi ako se tuženik upustio u postupak kako bi osporio nadležnost ili u slučajevima obuhvaćenima člankom 4. ili člankom 5. stavkom 1.

2. Prije preuzimanja nadležnosti na temelju stavka 1. sud osigurava da je tuženik obaviješten o svojem pravu na osporavanje nadležnosti i o posljedicama upuštanja ili neupuštanja u postupak.

Članak 9.

Alternativna nadležnost

1. Iznimno, ako sud države članice koji ima nadležnost na temelju članka 4., 6., 7. ili 8. odluči da se na temelju međunarodnog privatnog prava te države dotični brak ne priznaje u svrhu postupka o bračnoimovinskim režimima, on se može proglasiti nenadležnim. Ako sud odluči proglasiti se nenadležnim, to čini bez nepotrebnog odgađanja.

2. Kada se sud koji je nadležan na temelju članka 4. ili 6. proglasi nenadležnim i kada se stranke sporazume o prijenosu nadležnosti na sudove bilo koje druge države članice u skladu s člankom 7., za odlučivanje o bračnoimovinskom režimu nadležni su sudovi te države članice.

U ostalim slučajevima za odlučivanje o bračnoimovinskom režimu nadležni su sudovi bilo koje druge države članice na temelju članka 6. ili 8., ili sudovi države članice u kojoj je brak sklopljen.

3. Ovaj članak ne primjenjuje se kada su stranke ishodile razvod, zakonsku rastavu ili poništaj braka koje je moguće priznati u državi članici pred čijim se sudom vodi postupak.

▼B

Članak 10.

Supsidijarna nadležnost

Kada nijedan sud države članice nije nadležan na temelju članka 4., 5., 6., 7. ili 8., ili kada su se svi sudovi na temelju članka 9. proglasili nenadležnima i nijedan sud nije nadležan na temelju članka 9. stavka 2., sudovi države članice imaju nadležnost ako se nepokretna imovina jednog ili obaju bračnih drugova nalazi na državnom području te države članice, ali u tom slučaju sud pred kojim je pokrenut postupak nadležan je za odlučivanje samo u pogledu dotične nepokretne imovine.

Članak 11.

Forum necessitatis

Kada nijedan sud države članice nije nadležan na temelju članka 4., 5.,6., 7., 8. ili 10., ili kada su se svi sudovi na temelju članka 9. proglasili nenadležnima i nijedan sud države članice nije nadležan na temelju članka 9. stavka 2. ili članka 10., sudovi države članice iznimno mogu odlučivati o predmetu bračnoimovinskog režima ako u trećoj državi s kojom je slučaj blisko povezan postupak nije moguće pokrenuti ili provesti u razumnim okvirima ili bi bio nemoguć.

Predmet mora u dovoljnoj mjeri biti povezan s državom članicom suda pred kojim je pokrenut postupak.

Članak 12.

Protuzahtjevi

Sud pred kojim se postupak vodi na temelju članka 4., 5., 6., 7. ili 8, članka 9. stavka 2. ili članka 10. ili 11. također je nadležan za odlučivanje o protuzahtjevu ako je on obuhvaćen područjem primjene ove Uredbe.

Članak 13.

Ograničenje postupka

1. Kada se ostavina umrlog čije je nasljeđivanje obuhvaćeno Uredbom (EU) br. 650/2012 sastoji od imovine koja se nalazi u trećoj državi, sud pred kojim je pokrenut postupak za odlučivanje o bračnoimovinskom režimu može, na zahtjev jedne od stranaka, odlučiti da neće odlučiti o jednom ili više dijelova te imovine ako se može očekivati da njegova odluka u pogledu te imovine neće biti priznata i, prema potrebi, neće biti proglašena izvršivom u toj trećoj državi.

2. Stavak 1. ne utječe na pravo stranaka da ograniče opseg postupka prema pravu države članice suda pred kojim je postupak pokrenut.

Članak 14.

Pokretanje postupka pred sudom

Za potrebe ovog poglavlja smatra se da je postupak pokrenut pred sudom:

▼B

(a) u trenutku kada je sudu predano pismeno o pokretanju postupka ili istovrijedno pismeno, pod uvjetom da podnositelj zahtjeva nakon toga nije propustio poduzeti korake koje je morao poduzeti u vezi s dostavom pismena tuženiku;

(b) ako pismeno mora biti dostavljeno prije njegova podnošenja sudu, u trenutku kada ga je primilo tijelo ovlašteno za dostavu, pod uvjetom da podnositelj zahtjeva nije nakon toga propustio poduzeti radnje koje je morao poduzeti kako bi pismeno bilo predano sudu; ili

(c) ako postupak pokreće sud po službenoj dužnosti, u trenutku kada je donesena odluka suda o pokretanju postupka ili, ako takva odluka nije nužna, u trenutku kada je sud zabilježio predmet.

Članak 15.

Ispitivanje nadležnosti

Kada se pred sudom države članice pokrene postupak u stvari bračnoimovinskog režima za koji taj sud u skladu s ovom Uredbom nije nadležan, sud se po službenoj dužnosti proglašava nenadležnim.

Članak 16.

Ispitivanje dopustivosti

1. Kada se tuženik s uobičajenim boravištem u državi koja nije država članica, a u kojoj je pokrenut postupak ne upusti u postupak pred sudom, sud koji je nadležan na temelju ove Uredbe zastaje s postupkom sve dok se ne dokaže da je tuženik pravodobno mogao primiti pismeno o pokretanju postupka, ili istovrijedno pismeno, tako da je mogao pripremiti svoju obranu, ili da su u tom smislu poduzete sve potrebne mjere.

2. Članak 19. Uredbe (EZ) br. 1393/2007 Europskog parlamenta i Vijeća ([1]) primjenjuje se umjesto stavka 1. ovog članka ako je pismeno o pokretanju postupka ili istovrijedno pismeno moralo biti poslano iz jedne države članice u drugu, u skladu s tom uredbom.

3. Kada Uredba (EZ) br. 1393/2007 nije primjenjiva, primjenjuje se članak 15. Haške konvencije od 15. studenoga 1965. o dostavi u inozemstvo sudskih i izvansudskih pismena u građanskim i trgovačkim stvarima ako je pismeno o pokretanju postupka ili istovrijedno pismeno moralo biti poslano u inozemstvo u skladu s tom konvencijom.

Članak 17.

Litispendencija

1. Kada se pred sudovima različitih država članica vode postupci o istom predmetu i između istih stranaka, svi sudovi osim suda pred

([1]) Uredba (EZ) br. 1393/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. studenoga 2007. o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima („dostava pismena”), i o stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 1348/2000 (SL L 324, 10.12.2007., str. 79.).

▼B

kojim je prvo pokrenut postupak zastaju s postupkom sve dok se ne utvrdi nadležnost suda pred kojim je prvo pokrenut postupak.

2. U slučajevima iz stavka 1., na zahtjev suda pred kojim se vodi spor, bilo koji drugi sud pred kojim je pokrenut postupak bez odgađanja obavješćuje prethodno navedeni sud o datumu kada je pred njim pokrenut postupak.

3. Kada se utvrdi nadležnost suda pred kojim je prvo pokrenut postupak, svi sudovi osim suda pred kojim je prvo pokrenut postupak proglašavaju se nenadležnima u korist tog suda.

Članak 18.

Povezani postupci

1. Kada se pred sudovima različitih država članica vode povezani postupci, s postupkom mogu zastati svi sudovi osim onog pred kojim je prvo pokrenut postupak.

2. Kada se postupci iz stavka 1. vode u prvom stupnju, svi sudovi osim suda pred kojim je prvo pokrenut postupak mogu također na zahtjev jedne od stranaka proglasiti se nenadležnima ako je sud pred kojim je prvo pokrenut postupak nadležan za odlučivanje u predmetnim postupcima i ako je njegovim pravom dopušteno spajanje predmeta.

3. Za potrebe ovog članka smatra se da su postupci povezani kada su međusobno tako blisko povezani da se zajedničko postupanje i odlučivanje u vezi s njima čini svrhovitim kako bi se izbjegla opasnost proturječnih odluka u odvojenim postupcima.

Članak 19.

Privremene mjere, uključujući zaštitne mjere

Pred sudovima države članice može se podnijeti zahtjev za određivanje privremenih mjera, uključujući zaštitne mjere, koje su predviđene pravom te države, čak i u slučaju kada su, na temelju ove Uredbe, za donošenje odluke o meritumu predmeta nadležni sudovi druge države članice.

POGLAVLJE III.

MJERODAVNO PRAVO

Članak 20.

Opća primjena

Pravo koje je ovom Uredbom određeno kao mjerodavno primjenjuje se bez obzira na to je li to pravo države članice.

Članak 21.

Jedinstvo mjerodavnog prava

Pravo mjerodavno za bračnoimovinski režim na temelju članka 22. ili 26. primjenjuje se na svu imovinu koja podliježe tom režimu, bez obzira na to gdje se ta imovina nalazi.

▼B

Članak 22.

Izbor mjerodavnog prava

1. Bračni drugovi ili budući bračni drugovi mogu sporazumno odrediti ili promijeniti pravo mjerodavno za svoj bračnoimovinski režim, pod uvjetom da se radi o jednom od sljedećih prava:

(a) pravu države u kojoj bračni drugovi ili budući bračni drugovi ili jedan od njih ima uobičajeno boravište u trenutku kada je sporazum sklopljen; ili

(b) pravu države čije državljanstvo ima jedan od bračnih drugova ili budućih bračnih drugova u trenutku kada je sporazum sklopljen.

2. Osim ako se bračni drugovi drukčije dogovore, promjena prava mjerodavnog za bračnoimovinski režim učinjena tijekom braka proizvodi učinke tek u budućnosti.

3. Svaka retroaktivna promjena mjerodavnog prava na temelju stavka 2. ne smije imati štetan učinak na prava trećih strana koja proizlaze iz tog prava.

Članak 23.

Formalna valjanost sporazuma o izboru mjerodavnog prava

1. Sporazum iz članka 22. sastavlja se u pisanom obliku, a datiraju ga i potpisuju oba bračna druga. Svaka komunikacija elektroničkim sredstvima koja osigurava trajni zapis sporazuma smatra se istovrijednom pisanom obliku.

2. Ako su pravom države članice u kojoj oba bračna druga imaju uobičajeno boravište u trenutku sklapanja sporazuma predviđeni dodatni formalni zahtjevi za bračnoimovinske sporazume, ti se zahtjevi moraju zadovoljiti.

3. Ako bračni drugovi imaju uobičajeno boravište u različitim državama članicama u trenutku sklapanja sporazuma i ako su pravima tih država predviđeni različiti formalni zahtjevi za bračnoimovinske sporazume, sporazum je formalno valjan ako zadovoljava zahtjeve bilo kojeg od tih prava.

4. Ako samo jedan bračni drug ima uobičajeno boravište u državi članici u trenutku sklapanja sporazuma i ako ta država predviđa dodatne formalne zahtjeve za bračnoimovinske sporazume, ti se zahtjevi moraju zadovoljiti.

Članak 24.

Suglasnost i materijalna valjanost

1. Postojanje i valjanost sporazuma o izboru prava ili bilo koje njegove odredbe određuje se pravom koje bi uređivalo taj sporazum na temelju članka 22. da su sporazum ili odredba valjani.

2. Međutim, bračni se drug može, radi utvrđivanja da nije dao suglasnost, pozvati na pravo države u kojoj ima uobičajeno boravište u trenutku kada je pred sudom pokrenut postupak ako iz okolnosti proizlazi da ne bi bilo razumno odrediti učinak njegova ponašanja u skladu s pravom navedenim u stavku 1.

▼B

Članak 25.

Formalna valjanost bračnoimovinskog sporazuma

1. Bračnoimovinski sporazum sastavlja se u pisanom obliku te ga datiraju i potpisuju oba bračna druga. Svaka komunikacija elektroničkim sredstvima koja osigurava trajni zapis sporazuma smatra se istovrijednom pisanom obliku.

2. Ako su pravom države članice u kojoj oba bračna druga imaju uobičajeno boravište u trenutku sklapanja sporazuma predviđeni dodatni formalni zahtjevi za bračnoimovinske sporazume, ti se zahtjevi moraju zadovoljiti.

Ako bračni drugovi imaju uobičajeno boravište u različitim državama članicama u trenutku sklapanja sporazuma i ako su pravima tih država predviđeni različiti formalni zahtjevi za bračnoimovinske sporazume, sporazum je formalno valjan ako zadovoljava zahtjeve bilo kojeg od tih prava.

Ako samo jedan bračni drug ima uobičajeno boravište u državi članici u trenutku sklapanja sporazuma i ako ta država predviđa dodatne formalne zahtjeve za bračnoimovinske sporazume, ti se zahtjevi moraju zadovoljiti.

3. Ako mjerodavno pravo za bračnoimovinski režim nameće dodatne formalne zahtjeve, ti se zahtjevi moraju zadovoljiti.

Članak 26.

Mjerodavno pravo kada stranke nisu izvršile izbor

1. U slučaju nepostojanja sporazuma o izboru prava na temelju članka 22., mjerodavno pravo za imovinskopravni režim je pravo države:

(a) prvog zajedničkog uobičajenog boravišta bračnih drugova nakon sklapanja braka ili, u suprotnome;

(b) zajedničkog državljanstva bračnih drugova u trenutku sklapanja braka ili, u suprotnome;

(c) s kojim su bračni drugovi zajedno najbliže povezani u trenutku sklapanja braka, uzimajući u obzir sve okolnosti.

2. Ako bračni drugovi imaju više od jednog zajedničkog državljanstva u trenutku sklapanja braka, primjenjuju se samo točke (a) i (c) iz stavka 1.

3. Iznimno i na zahtjev jednog bračnog druga pravosudno tijelo nadležno za odlučivanje u stvarima bračnoimovinskog režima može odlučiti da bračnoimovinski režim uređuje pravo države koja nije država čije je pravo mjerodavno na temelju stavka 1. točke (a) ako podnositelj zahtjeva dokaže sljedeće:

(a) bračni drugovi imali su posljednje zajedničko uobičajeno boravište u toj drugoj državi tijekom znatno duljeg razdoblja nego u državi određenoj na temelju stavka 1. točke (a) i

▼B

(b) oba su se bračna druga oslanjala na pravo te druge države u uređivanju ili planiranju svojih imovinskih odnosa.

Pravo te druge države primjenjuje se od sklapanja braka, osim ako se tome usprotivi jedan bračni drug. U potonjem slučaju pravo te druge države proizvodi učinke od uspostave posljednjeg zajedničkog uobičajenog boravišta u toj drugoj državi.

Primjena prava te druge države ne smije imati štetan učinak na prava trećih strana koja proizlaze iz prava mjerodavnog na temelju stavka 1. točke (a).

Ovaj stavak ne primjenjuje se kada su bračni drugovi sklopili bračnoimovinski sporazum prije uspostave posljednjeg zajedničkog uobičajenog boravišta u toj drugoj državi.

Članak 27.

Područje primjene mjerodavnog prava

Pravom mjerodavnim za bračnoimovinski režim na temelju ove Uredbe uređuje se, među ostalim, sljedeće:

(a) razvrstavanje imovine jednog ili oba bračna druga po različitim kategorijama tijekom i nakon braka;

(b) prijenos imovine iz jedne kategorije u drugu;

(c) odgovornost jednog bračnog druga za obveze i dugove drugog bračnog druga;

(d) ovlasti, prava i obveze jednog ili oba bračna druga u odnosu na imovinu;

(e) razvrgnuće bračnoimovinskog režima te podjela, distribucija ili likvidacija imovine;

(f) učinci bračnoimovinskog režima na pravni odnos između bračnog druga i trećih strana i

(g) materijalna valjanost bračnoimovinskog sporazuma.

Članak 28.

Učinci u odnosu na treće strane

1. Neovisno o članku 27. točki (f), bračni drug ne može se pozvati na pravo mjerodavno za bračnoimovinski režim među bračnim drugovima protiv treće strane u sporu između treće strane i jednog ili oba bračna druga osim ako je treća strana znala ili je, postupajući s dužnom pažnjom, trebala znati za to pravo.

2. Smatra se da treća strana poznaje pravo mjerodavno za bračnoimovinski režim ako je:

(a) to pravo:

i. pravo države čije je pravo mjerodavno za transakciju između bračnog druga i treće strane;

▼B

ii. pravo države u kojoj bračni drug koji sklapa ugovor i treća strana imaju svoje uobičajeno boravište; ili

iii. pravo države u kojoj se nalazi imovina, u slučajevima koji uključuju nepokretnu imovinu;

ili

(b) jedan bračni drug zadovoljio zahtjeve koji se primjenjuju za objavu ili registraciju bračnoimovinskog režima kako je utvrđeno pravom:

i. države čije je pravo mjerodavno za transakciju između bračnog druga i treće strane;

ii. države u kojoj bračni drug koji sklapa ugovor i treća strana imaju svoje uobičajeno boravište; ili

iii. države u kojoj se nalazi imovina, u slučajevima koji uključuju nepokretnu imovinu.

3. Kada se bračni drug ne može pozvati na pravo mjerodavno za bračnoimovinski režim između bračnih drugova protiv treće strane na temelju stavka 1., učinke bračnoimovinskog režima u odnosu na treću stranu uređuje:

(a) pravo države čije je pravo mjerodavno za transakciju između bračnog druga i treće strane; ili

(b) pravo države u kojoj se imovina nalazi ili u kojoj su imovina ili prava registrirani, u slučajevima koji uključuju nepokretnu imovinu ili registriranu imovinu ili prava.

Članak 29.

Prilagodba stvarnih prava

Kada se osoba poziva na stvarno pravo koje ima po pravu mjerodavnom za bračnoimovinski režim, a pravo države članice u kojoj se poziva na pravo ne poznaje dotično stvarno pravo, to pravo se, ako je to potrebno i u mjeri u kojoj je to moguće, prilagođava najbližem ekvivalentnom pravu u okviru prava te države, uzimajući u obzir ciljeve i interese kojima služi dotično stvarno pravo i učinke koji su s njim povezani.

Članak 30.

Prevladavajuće obvezne odredbe

1. Ničim u ovoj Uredbi ne ograničuje se primjena prevladavajućih obveznih odredaba prava države pred čijim se sudom vodi postupak.

2. Prevladavajuće obvezne odredbe jesu odredbe čije se poštovanje smatra ključnim u državi članici za zaštitu njezinih javnih interesa, poput političkog, socijalnog ili gospodarskog ustroja, u mjeri u kojoj ih je moguće primijeniti na bilo koju situaciju koju obuhvaćaju, bez obzira na pravo koje je inače mjerodavno za bračnoimovinski režim na temelju ove Uredbe.

▼B

Članak 31.

Javni poredak (ordre public)

Primjena odredbe prava bilo koje države, određene ovom Uredbom, može se odbiti samo ako je takva primjena očigledno nespojiva s javnim poretkom (*ordre public*) države pred čijim se sudom vodi postupak.

Članak 32.

Isključenje uzvraćanja i daljnjeg upućivanja

Primjena prava bilo koje države, određenog ovom Uredbom, znači primjena pravnih pravila koja su na snazi u toj državi, osim njezinih pravila međunarodnog privatnog prava.

Članak 33.

Države s više od jednog pravnog sustava – teritorijalni sukobi zakonâ

1. Kada je pravo određeno ovom Uredbom pravo države koja se sastoji od nekoliko teritorijalnih jedinica od kojih svaka ima svoja pravna pravila u pogledu bračnoimovinskih režima, unutarnja kolizijska pravila te države određuju onu teritorijalnu jedinicu čija se pravna pravila primjenjuju.

2. U nedostatku takvih unutarnjih kolizijskih pravila:

(a) smatra se da svako upućivanje na pravo države navedene u stavku 1., za potrebe određivanja mjerodavnog prava na temelju odredaba koje upućuju na uobičajeno boravište bračnih drugova, znači upućivanje na pravo teritorijalne jedinice u kojoj bračni drugovi imaju uobičajeno boravište;

(b) smatra se da svako upućivanje na pravo države navedene u stavku 1., za potrebe određivanja mjerodavnog prava na temelju odredaba koje upućuju na državljanstvo bračnih drugova, znači upućivanje na pravo teritorijalne jedinice s kojom bračni drugovi imaju najbližu vezu;

(c) smatra se da svako upućivanje na pravo države navedene u stavku 1., za potrebe određivanja prava mjerodavnog na temelju bilo kojih drugih odredaba koje upućuju na ostale elemente kao poveznice, znači upućivanje na pravo teritorijalne jedinice u kojoj se nalazi relevantni element.

Članak 34.

Države s više od jednog pravnog sustava – sukobi zakonâ između osoba

U odnosu na državu koja ima dva ili više pravnih sustava ili skupa pravila primjenljivih na različite kategorije osoba u pogledu bračnoimovinskih režima, smatra se da svako upućivanje na pravo te države znači upućivanje na pravni sustav ili skup pravila određen pravilima na snazi u toj državi. U nedostatku takvih pravila primjenjuju se pravni sustav ili skup pravila s kojima bračni drugovi imaju najbližu vezu.

▼B

Članak 35.

Neprimjena ove Uredbe na unutarnje sukobe zakonâ

Od države članice koja se sastoji od nekoliko teritorijalnih jedinica od kojih svaka ima svoja pravna pravila u pogledu bračnoimovinskih režima ne zahtijeva se primjena ove Uredbe na sukobe zakonâ do kojih dolazi samo između tih jedinica.

POGLAVLJE IV.

PRIZNAVANJE, IZVRŠIVOST I IZVRŠENJE ODLUKA

Članak 36.

Priznavanje

1. Odluka donesena u nekoj državi članici priznaje se u drugoj državi članici bez potrebe za bilo kakvim posebnim postupkom.

2. Svaka zainteresirana strana koja kao glavni predmet spora postavlja pitanje priznavanja odluke može, u skladu s postupcima predviđenima u člancima od 44. do 57., zahtijevati priznanje te odluke.

3. Ako ishod postupka pred sudom države članice ovisi o odluci o priznavanju koja se donosi kao odluka o prethodnom pitanju, taj sud ima nadležnost za odlučivanje o tom pitanju.

Članak 37.

Osnove za nepriznavanje

Odluka se ne priznaje:

(a) ako je njezino priznavanje u očiglednoj suprotnosti s javnim poretkom *(ordre public)* u državi članici u kojoj se zahtijeva priznavanje;

(b) ako je donesena jer se tuženik nije upustio u postupak, a nije mu pravodobno dostavljeno pismeno o započinjanju postupka ili istovrijedno pismeno i na način koji mu omogućuje da pripremi svoju obranu, osim ako tuženik nije započeo postupak za pobijanje odluke kada je za to imao mogućnost;

(c) ako je u proturječju s odlukom koja je donesena u postupku između istih stranaka u državi članici u kojoj se zahtijeva priznavanje;

(d) ako je u proturječju s ranijom odlukom donesenom u drugoj državi članici ili u trećoj državi o istom predmetu i između istih stranaka, ako ranija odluka ispunjava uvjete potrebne za priznavanje u državi članici u kojoj se zahtijeva priznavanje.

Članak 38.

Temeljna prava

Članak 37. ove Uredbe sudovi i druga nadležna tijela država članica primjenjuju poštujući temeljna prava i načela priznata u Povelji, a posebno u njezinu članku 21. o načelu nediskriminacije.

▼B

Članak 39.

Zabrana preispitivanja nadležnosti suda podrijetla

1. Nadležnost suda države članice podrijetla ne može se preispitivati.

2. Kriterij javnog poretka *(ordre public)* iz članka 37. ne primjenjuje se na pravila o nadležnosti utvrđena u člancima od 4. do 11.

Članak 40.

Zabrana preispitivanja merituma stvari

Odluka donesena u državi članici ni pod kojim se uvjetima ne smije preispitivati s obzirom na njezin meritum.

Članak 41.

Zastajanje s postupkom priznavanja

Sud države članice u kojoj se zahtijeva priznavanje odluke donesene u drugoj državi članici može zastati s postupkom ako je u državi članici podrijetla protiv odluke podnesen redovni pravni lijek.

Članak 42.

Izvršivost

Odluke donesene u državi članici i izvršive u toj državi izvršive su u drugoj državi članici ako su na zahtjev bilo koje zainteresirane strane tamo proglašene izvršivima u skladu s postupkom predviđenim u člancima od 44. do 57.

Članak 43.

Utvrđivanje domicila

Radi utvrđivanja ima li stranka, za potrebe postupka predviđenog u člancima od 44. do 57., domicil u državi članici izvršenja, sud pred kojim je pokrenut postupak primjenjuje unutarnje pravo te države članice.

Članak 44.

Mjesna nadležnost sudova

1. Zahtjev za proglašenje izvršivosti podnosi se sudu ili nadležnom tijelu države članice izvršenja o kojima je ta država članica obavijestila Komisiju u skladu s člankom 64.

2. Mjesna nadležnost utvrđuje se prema mjestu domicila stranke protiv koje se zahtijeva izvršenje ili prema mjestu izvršenja.

Članak 45.

Postupak

1. Postupak podnošenja zahtjeva uređuje pravo države članice izvršenja.

▼B

2. Podnositelj zahtjeva ne mora imati poštansku adresu ili opunomoćenog zastupnika u državi članici izvršenja.

3. Zahtjevu se prilažu sljedeće isprave:

(a) primjerak odluke koji ispunjava uvjete potrebne za utvrđivanje njezine vjerodostojnosti;

(b) ovjera koju izdaju sud ili nadležno tijelo države članice podrijetla na obrascu uspostavljenom u skladu sa savjetodavnim postupkom iz članka 67. stavka 2., ne dovodeći u pitanje članak 46.

Članak 46.

Nepodnošenje ovjere

1. Ako ovjera iz članka 45. stavka 3. točke (b) nije podnesena, sud ili nadležno tijelo može odrediti rok za njezino podnošenje ili prihvatiti istovrijedno pismeno ili, ako smatra da ima dovoljno informacija, može osloboditi stranku od njezina podnošenja.

2. Ako sud ili nadležno tijelo to zatraži, prilaže se prijevod ili transliteracija isprava. Prijevod mora učiniti osoba kvalificirana za prevođenje u jednoj od država članica.

Članak 47.

Proglašenje izvršivosti

Odluka se proglašava izvršivom odmah po zadovoljenju formalnosti navedenih u članku 45. bez bilo kakvih provjera iz članka 37. Stranka protiv koje se zahtijeva izvršenje u toj fazi postupka nema pravo davanja bilo kakvih prigovora na zahtjev.

Članak 48.

Obavijest o odluci o zahtjevu za proglašenje izvršivosti

1. Podnositelja zahtjeva odmah se izvješćuje o odluci o zahtjevu za proglašenje izvršivosti u skladu s postupkom propisanim pravom države članice izvršenja.

2. Proglašenje izvršivosti dostavlja se stranci protiv koje se zahtijeva izvršenje, uz priloženu odluku, ako nije već prije dostavljeno toj stranci.

Članak 49.

Žalba na odluku o zahtjevu za proglašenje izvršivosti

1. Obje stranke mogu podnijeti žalbu protiv odluke o zahtjevu za proglašenje izvršivosti.

2. Žalba se podnosi sudu čije je ime dotična država članica priopćila Komisiji u skladu s člankom 64.

▼B

3. O žalbi se odlučuje u skladu s pravilima koja uređuju kontradiktorni postupak.

4. Ako se stranka protiv koje se zahtijeva izvršenje ne pojavi pred sudom koji odlučuje o žalbi koju je podnio podnositelj zahtjeva, primjenjuje se članak 16., čak i u slučajevima u kojima stranka protiv koje se zahtijeva izvršenje nema domicil u bilo kojoj od država članica.

5. Žalba protiv proglašenja izvršivosti podnosi se u roku od 30 dana od njegove dostave. Ako stranka protiv koje se zahtijeva izvršenje nema domicil u državi članici u kojoj je proglašena izvršivost, nego u drugoj državi članici, rok za podnošenje žalbe je 60 dana i počinje teći od dana dostave toj stranci osobno ili u njezinu boravištu. Taj se rok ne može produljiti zbog udaljenosti.

Članak 50.

Postupak osporavanja odluke o žalbi

Odluka o žalbi može se osporavati samo u postupku o kojem je dotična država članica obavijestila Komisiju u skladu s člankom 64.

Članak 51.

Odbijanje ili ukidanje proglašenja izvršivosti

Sud pred kojim je podnesena žalba na temelju članka 49. ili 50. odbija proglašenje izvršivosti ili ga ukida samo na temelju jednog od razloga navedenih u članku 37. Svoju odluku donosi bez odgađanja.

Članak 52.

Zastajanje s postupkom

Sud pred kojim je podnesena žalba na temelju članka 49. ili 50., na zahtjev stranke protiv koje se zahtijeva izvršenje, zastaje s postupkom ako je izvršivost odluke u državi članici podrijetla suspendirana zbog žalbe.

Članak 53.

Privremene mjere, uključujući zaštitne mjere

▼C2

1. Kada se odluka mora priznati u skladu s ovim poglavljem, podnositelj zahtjeva može uvijek upotrijebiti privremene mjere, uključujući zaštitne mjere, u skladu s pravom države članice izvršenja bez potrebe za proglašenjem izvršivosti na temelju članka 47.

▼B

2. Proglašenje izvršivosti uključuje po samom zakonu ovlasti za zaštitne mjere.

3. U roku predviđenom za podnošenje žalbe na temelju članka 49. stavka 5., protiv proglašenja izvršivosti i sve do donošenja odluke o takvoj žalbi, nikakve mjere izvršenja, osim zaštitnih mjera, ne mogu se poduzeti na imovini stranke protiv koje se zahtijeva izvršenje.

▼B

Članak 54.

Djelomična izvršivost

1. Kada je odlukom odlučeno o više zahtjeva, a za sve zahtjeve ne može se proglasiti izvršivost, sud ili nadležno tijelo proglašavaju izvršivost za jedan ili više zahtjeva.

2. Podnositelj zahtjeva može zahtijevati da se proglašenje izvršivosti ograniči na dijelove odluke.

Članak 55.

Pravna pomoć

Podnositelj zahtjeva kojemu je u državi članici podrijetla odobrena puna ili djelomična besplatna pravna pomoć ili oslobođenje od plaćanja troškova postupka ima pravo, u svakom postupku za proglašenje izvršivosti, na najširi mogući opseg pravne pomoći ili oslobođenja od plaćanja troškova predviđenih pravom države članice izvršenja.

Članak 56.

Zabrana osiguranja, jamstva ili pologa

Od stranke koja u jednoj državi članici zahtijeva priznavanje, izvršivost ili izvršenje odluke donesene u drugoj državi članici ne smije se zahtijevati nikakvo osiguranje, jamstvo ili polog, bez obzira na to kako se oni nazivali, zbog činjenice da je strani državljanin ili da nema domicil ili boravište u državi članici izvršenja.

Članak 57.

Zabrana taksi, pristojba ili davanja

U državi članici izvršenja u postupku proglašenja izvršivosti ne smiju se naplaćivati nikakve takse, pristojbe ili davanja izračunani u odnosu na vrijednost konkretnog predmeta.

POGLAVLJE V.

JAVNE ISPRAVE I SUDSKE NAGODBE

Članak 58.

Prihvaćanje javnih isprava

1. Javna isprava sastavljena u državi članici ima jednaku dokaznu snagu u drugoj državi članici kao što ima u državi članici podrijetla, ili najsličnije učinke, pod uvjetom da to nije u očiglednoj suprotnosti s javnim poretkom (*ordre public*) u dotičnoj državi članici.

Osoba koja želi koristiti javnu ispravu u drugoj državi članici može tražiti od tijela koje sastavlja javnu ispravu u državi članici podrijetla ispunjavanje obrasca, uspostavljenog u skladu sa savjetodavnim postupkom iz članka 67. stavka 2., koji opisuje dokaznu snagu koju javna isprava ima u državi članici podrijetla.

▼B

2. Bilo kakvo osporavanje vjerodostojnosti javne isprave provodi se pred sudovima države članice podrijetla i o njemu se odlučuje prema pravu te države. Osporavana javna isprava nema nikakvu dokaznu snagu u drugoj državi članici tako dugo dok je osporavanje u tijeku pred nadležnim sudom.

3. Bilo kakvo osporavanje pravnih akata ili pravnih odnosa zabilježenih u javnoj ispravi provodi se pred sudovima koji imaju nadležnost na temelju ove Uredbe i o njemu se odlučuje prema pravu mjerodavnom na temelju poglavlja III. Osporavana javna isprava nema u pogledu osporavane stvari nikakvu dokaznu snagu u državi članici koja nije država članica podrijetla tako dugo dok je osporavanje u tijeku pred nadležnim sudom.

4. Ako ishod postupka pred sudom države članice ovisi o odluci o prethodnom pitanju koje se odnosi na pravne akte ili pravne odnose zabilježene u javnoj ispravi u stvarima bračnoimovinskih režima, taj sud je nadležan za to pitanje.

Članak 59.

Izvršivost javnih isprava

1. Javna isprava koja je izvršiva u državi članici podrijetla proglašava se izvršivom u drugoj državi članici na zahtjev bilo koje zainteresirane strane u skladu s postupkom predviđenim u člancima od 44. do 57.

2. Za potrebe članka 45. stavka 3. točke (b), tijelo koje je sastavilo javnu ispravu na zahtjev bilo koje zainteresirane strane izdaje ovjeru na obrascu uspostavljenom u skladu sa savjetodavnim postupkom iz članka 67. stavka 2.

3. Sud pred kojim je podnesena žalba na temelju članka 49. ili 50. proglašenje izvršivosti odbija ili ukida samo ako je izvršenje javne isprave u očiglednoj suprotnosti s javnim poretkom (*ordre public*) u državi članici izvršenja.

Članak 60.

Izvršivost sudskih nagodbi

1. Sudske nagodbe koje su izvršive u državi članici podrijetla proglašavaju se izvršivima u drugoj državi članici na zahtjev bilo koje zainteresirane strane u skladu s postupkom predviđenim u člancima od 44. do 57.

2. Za potrebe članka 45. stavka 3. točke (b), sud koji je odobrio nagodbu ili pred kojim je ona sklopljena, na zahtjev bilo koje zainteresirane strane, izdaje ovjeru na obrascu uspostavljenom u skladu sa savjetodavnim postupkom iz članka 67. stavka 2.

3. Sud pred kojim je podnesena žalba na temelju članka 49. ili 50. proglašenje izvršivosti odbija ili ukida samo ako je izvršenje sudske nagodbe u očiglednoj suprotnosti s javnim poretkom (*ordre public*) u državi članici izvršenja.

▼B

POGLAVLJE VI.

OPĆE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 61.

Legalizacija i druge slične formalnosti

U kontekstu ove Uredbe ne zahtijevaju se legalizacija ni bilo koja druga formalnost u pogledu isprava izdanih u državi članici.

Članak 62.

Odnosi prema postojećim međunarodnim konvencijama

1. Ova Uredba ne utječe na primjenu bilateralnih ili multilateralnih konvencija čija je stranka jedna ili više država članica u trenutku donošenja ove Uredbe ili odluke na temelju članka 331. stavka 1. drugog ili trećeg podstavka UFEU-a i koje se odnose na pitanja obuhvaćena ovom Uredbom, ne dovodeći u pitanje obveze država članica na temelju članka 351. UFEU-a.

2. Neovisno o stavku 1., ova Uredba, između država članica, ima prednost nad konvencijama sklopljenima između njih u mjeri u kojoj se takve konvencije odnose na pitanja uređena ovom Uredbom.

3. Ova Uredba ne sprječava primjenu Konvencije od 6. veljače 1931. između Danske, Finske, Islanda, Norveške i Švedske koja sadržava odredbe međunarodnog privatnog prava o braku, posvajanju i skrbništvu, kako je revidirana 2006.; Konvencije od 19. studenoga 1934. između Danske, Finske, Islanda, Norveške i Švedske koja sadržava odredbe međunarodnog privatnog prava o nasljeđivanju, oporukama i upravljanju imovinom, kako je revidirana u lipnju 2012.; i Konvencije od 11. listopada 1977. između Danske, Finske, Islanda, Norveške i Švedske o priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim stvarima, od strane država članica koje su njihove stranke, u mjeri u kojoj se njima predviđaju pojednostavnjeni i brži postupci za priznavanje i izvršenje odluka u stvarima bračnoimovinskih režima.

Članak 63.

Informacije dostupne javnosti

Države članice, s ciljem da informacije postanu dostupne javnosti u okviru Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima, dostavljaju Komisiji kratki sažetak svojeg nacionalnog zakonodavstva i postupaka koji se odnose na bračnoimovinske režime, uključujući informacije o vrsti tijela koje ima nadležnost u stvarima bračnoimovinskih režima i o učincima u odnosu na treće strane navedene u članku 28.

Države članice te informacije stalno ažuriraju.

▼B

Članak 64.

Informacije o kontaktima i postupcima

1. Države članice do 29. travnja 2018. priopćuju Komisiji:

(a) sudove ili tijela nadležna za obradu zahtjeva za proglašenje izvršivosti u skladu s člankom 44. stavkom 1. te za žalbe protiv odluka o takvim zahtjevima u skladu s člankom 49. stavkom 2.;

(b) postupke osporavanja odluke o žalbi navedene u članku 50.;

Države članice obavješćuju Komisiju o svim naknadnim promjenama tih informacija.

2. Komisija informacije priopćene u skladu sa stavkom 1. objavljuje u *Službenom listu Europske unije*, s iznimkom adresa i drugih kontaktnih podataka sudova i tijela iz stavka 1. točke (a).

3. Komisija na svaki odgovarajući način, ponajprije preko Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima, omogućuje da su sve informacije priopćene u skladu sa stavkom 1. dostupne javnosti.

Članak 65.

Uspostava i naknadna izmjena popisa koji sadrži informacije iz članka 3. stavka 2.

1. Komisija na temelju obavijesti država članica uspostavlja popis drugih tijela i pravnih stručnjaka navedenih u članku 3. stavku 2.

2. Države članice Komisiju obavješćuju o svim naknadnim promjenama informacija sadržanih u tom popisu. Komisija u skladu s tim mijenja popis.

3. Komisija objavljuje popis i svaku naknadnu izmjenu u *Službenom listu Europske unije*.

4. Komisija na svaki drugi odgovarajući način, ponajprije preko Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima, omogućuje da su sve informacije priopćene u skladu sa stavcima 1. i 2. dostupne javnosti.

Članak 66.

Uspostava i naknadna izmjena ovjera i obrazaca navedenih u članku 45. stavku 3. točki (b) te člancima 58., 59. i 60.

Komisija donosi provedbene akte o uspostavi i naknadnim izmjenama ovjera i obrazaca navedenih u članku 45. stavku 3. točki (b) te člancima 58., 59. i 60. Ti provedbeni akti donose se u skladu sa savjetodavnim postupkom iz članka 67. stavka 2.

▼B

Članak 67.

Postupak odbora

1. Komisiji pomaže odbor. Navedeni odbor je odbor u smislu Uredbe (EU) br. 182/2011.

2. Pri upućivanju na ovaj stavak primjenjuje se članak 4. Uredbe (EU) br. 182/2011.

Članak 68.

Klauzula o preispitivanju

1. Komisija do 29. siječnja 2027. Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru podnosi izvješće o primjeni ove Uredbe. Prema potrebi tom se izvješću prilažu prijedlozi za izmjene ove Uredbe.

2. Komisija do 29. siječnja 2024. Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru podnosi izvješće o primjeni članaka 9. i 38. ove Uredbe. U tom se izvješću posebno ocjenjuje u kojoj su mjeri ti članci osigurali pristup pravosuđu.

3. Za potrebe izvješćâ iz stavaka 1. i 2., države članice priopćuju Komisiji relevantne informacije o primjeni ove Uredbe od strane svojih sudova.

Članak 69.

Prijelazne odredbe

1. Ova Uredba primjenjuje se samo na pravne postupke koji su započeti, na javne isprave koje su službeno sastavljene ili registrirane i na sudske nagodbe koje su odobrene ili sklopljene 29. siječnja 2019. ili nakon tog datuma, podložno stavcima 2. i 3.

▼C1

2. Ako je postupak u državi članici podrijetla započet prije 29. siječnja 2019., odluke donesene na taj datum ili nakon tog datuma priznaju se i izvršavaju u skladu s poglavljem IV. sve dok su primijenjena pravila nadležnosti u skladu s onima utvrđenima u poglavlju II.

3. Poglavlje III. primjenjuje se samo na bračne drugove koji stupe u brak ili koji odrede pravo mjerodavno za bračnoimovinski režim 29. siječnja 2019. ili nakon tog datuma.

▼B

Članak 70.

Stupanje na snagu

1. Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

2. Ova Uredba primjenjuje se u državama članicama koje sudjeluju u pojačanoj suradnji u području nadležnosti, mjerodavnog prava te priznavanja i izvršenja odluka o imovinskim režimima međunarodnih parova, što obuhvaća stvari koje se odnose na bračnoimovinske režime i imovinske posljedice registriranih partnerstava, kako je odobreno Odlukom (EU) 2016/954.

▼B

Ona se primjenjuje od 29. siječnja 2019., osim članaka 63. i 64. koji se primjenjuju od 29. travnja 2018. te članaka 65., 66. i 67. koji se primjenjuju od 29. srpnja 2016. Za one države članice koje sudjeluju u pojačanoj suradnji na temelju odluke donese u skladu s člankom 331. stavkom 1. drugim ili trećim podstavkom UFEU-a, ova se Uredba primjenjuje od datuma navedenoga u dotičnoj odluci.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u državama članicama sudionicama u skladu s Ugovorima.